

FREEDOM

60
YEARS

สิ่งพิมพ์แจกฟรีสำหรับผู้สนใจและห่วงใยเรื่องสิทธิมนุษยชน

02/21

สู่ความเท่าเทียม

ธงสีรุ้งที่โบกสะบัด |

ผู้หญิงอยู่ตรงไหนในขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม |

AMNESTY: 60 YEARS OF HUMANITY IN ACTION |

จาก วารสาร “กุลสตรี”

- 2436 **เกิดสภาอุณาโลมแดง (สภาชาดไทย)**
กลุ่มผู้หญิงรวมตัวกันเพื่อรวบรวมสิ่งของไปช่วย
ทหารที่บาดเจ็บ
- 2482- **พูนศุข พนมยงค์**
2484 รับฟังข่าวจากสถานีนต่างประเทศเพื่อติดตาม
ความเคลื่อนไหวของฝ่ายสัมพันธมิตร
- 2492 **อรพินทร์ ไชยกาล**
ส.ส.หญิงคนแรก
- 2496 **สมาคมบัณฑิตสตรีทางกฎหมายไทย**
ส่งเสริมกฎหมายความเสมอภาคระหว่างเพศ
- 2511 **พรเพชร เหมือนศรี**
หญิงชาวนาผู้ต่อสู้กับอำนาจรัฐและระบบราชการ
เพื่อรักษาที่ดิน
- 2533, **กลุ่มแรงงานหญิง**
2536 การคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายลาคลอด
- 2539 **เครือข่ายผู้หญิงกับรัฐธรรมนูญ**
ผลักดันให้มีมาตรา 53 ว่าด้วยการคุ้มครอง
บุคคลในครอบครัวจากความรุนแรง
และการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม
- 2552 **แหววรินทร์ บัวเงิน**
คัดค้านสัมปทานเหมืองถ่านหินลิกไนต์
- 2553 **คะติมะ หลีจ๊ะ**
ต่อสู้เพื่อสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์
- 2558 **คณะกรรมการผู้หญิงในจังหวัดชายแดนใต้**
รณรงค์เรื่องพื้นที่ปลอดภัย
ประกาศผู้หญิงมีฐานะเป็น “ผู้สร้างสันติภาพ”
- 2560 **รอกีเยาะ สะมะแอ**
ทำกิจกรรมเดินเท้าไปยื่นหนังสือ
ให้ยุติการสร้างโรงไฟฟ้าถ่านหินเทพา
เครือข่ายผู้หญิงนักปกป้องสิทธิมนุษยชน
ยื่นแถลงการณ์ 3 ข้อจี้รัฐยกเลิกข้อจำกัดสิทธิสตรี
- 2564 **แม่สุ สุริย์รัตน์ ชิวารักษ์**
โกนศีรษะเพื่อทวงคืนสิทธิประกันตัว
ให้ลูกชาย “พริษฐ์ ชิวารักษ์”
- 2449 **วารสารกุลสตรี**
วารสารรายเดือนสำหรับผู้หญิง
วิพากษ์วิจารณ์สังคมชายเป็นใหญ่
- 2486 **ท่านผู้หญิงละเอียด พิบูลสงคราม**
ตั้งสโมสรวัฒนธรรมหญิง
- 2490 **ครูฉลวยชัยย์ พลาญกูร**
อุปการะลูกๆ ของผู้ที่ถูกออกจากราชการโดยไม่เป็นธรรม
- 2497 **กฎหมายมรดกและครอบครัว**
ไทยให้สืดยาบันในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิทางการเมืองของสตรี
- 2508 **ชลอจิต จิตตะรุฑะ**
ผู้พิพากษาหญิงคนแรก
- 2516 **สุชีลา ตันชัยนันท์**
กลุ่มผู้หญิงธรรมศาสตร์
จิระนันท์ พิตรปรีชา
ผู้นำนักศึกษาในเหตุการณ์ 14 ตุลา
- 2546 **ภิกษุณีธัมมบัณฑิต**
ผู้หญิงคนแรกในไทยที่บวชเป็นภิกษุณี
- 2549 **อังคณา นีละไพจิตร**
นักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชน
- 2554 **ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร**
นายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของประเทศไทย
จินตนา แก้วขาว
ล้มโต๊ะจัดงานเลี้ยงโครงการก่อสร้างโรงไฟฟ้าถ่านหินบ้านกรูด
- 2559 **นงนุช บบอบ**
ตัวแทนเครือข่ายปกป้องอันดามันจากถ่านหิน จังหวัดกระบี่
ณัฐพร อาจหาญ
นำขบวน Walk for Rights เพื่อสิทธิคนอีสาน
- 2562 **“กอล์ฟ” รัญญาวัน สุขะพิสิขุ**
ส.ส.ข้ามเพศคนแรกของสภาผู้แทนราษฎรไทย
- 2563 **รุ่ง-ปณัสยา สิทธิจิรวัฒนกุล**
นักกิจกรรมผู้ทลายเพดานแห่งความกลัว
อ้วน จุกาทิพย์ ศิริขันธ์
แกนนำเยาวชนปลดแอก

ถึง รุ่ง ปณัสยา การต่อสู้ของสตรีในห้วงสุญญากาศ

การเคลื่อนไหวที่เกี่ยวเนื่องกับแนวคิดสตรีนิยมในประเทศไม่ใช่เรื่องใหม่ ในทางกลับกัน การเคลื่อนไหวนี้ได้เดินทางมายาวนาน ทว่าแม้จะมาถึงแล้ว ผู้หญิงในประเทศไทยยังคงถูกกดทับโดยระบบโครงสร้างทางสังคม มายาคติและประเพณีที่ยังมีอยู่จนถึงปัจจุบัน ซึ่งจะเห็นได้ชัดที่สุดจากการเรียกร้องประวัติศาสตร์ ที่ทำให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดเป็นผลจากการต่อสู้โดยอาศัยเวทีสาธารณะ

ขบวนการสตรีนิยมต่าง ๆ เชื่อว่าบุคคลทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเพศอะไร ควรจะมีสิทธิและโอกาสเท่าเทียมกัน โดยปราศจากอคติและการเลือกปฏิบัติทางเพศ และคงจะไม่ยุติธรรมกับกลุ่มเพมินิสต์ ทั้งหญิง ชายและกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ถ้าจะมองว่าการเรียกร้องของพวกเขา “มากเกินไป”

เดือนมิถุนายนของทุกปีนั้น เปรียบเสมือนเดือนแห่งการเฉลิมฉลองความภาคภูมิใจของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ด้วยธงสีรุ้งที่โบกสะบัด ที่เป็นดังสัญลักษณ์ของอิสรภาพ ความเท่าเทียม และความหลากหลาย โดย **ต้น-ศิริศักดิ์ ไชยเทศ** นักปกป้องสิทธิมนุษยชนและนักกิจกรรมได้เล่าให้เราฟังถึงเรื่องราวการเคลื่อนไหวของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศในประเทศไทย นับตั้งแต่อดีตทางเพศยังบดบังความเท่าเทียมและความหลากหลายของมนุษย์ ต้นเล่าให้ฟังว่า หากย้อนกลับไปในเมื่อสิบปีก่อน เราจะพบกับการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศในสังคมไทยอย่างมาก มีการตีตราจากสังคม เช่น การที่ไม่ให้นำเสนออัตลักษณ์ทางเพศของบุคคลผ่านทางสื่อโทรทัศน์

EQUAL RIGHTS

ต้นมองว่าในปัจจุบันนี้ แม้เรายังคงอยู่ในช่วงเวลาแห่งการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งความเท่าเทียมทางเพศ แต่ก็มีพัฒนาการ นั่นคือมีกฎหมายมาปกป้องสิทธิของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ด้วยพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. 2558 รวมถึงในระบบการศึกษาที่ปรับเปลี่ยนวิชาสุศึกษา ให้ยกเลิกหลักสูตรที่กล่าวถึง “ความวิปริตทางเพศ” ออกไป แม้หลักสูตรแกนกลางยังไม่ได้แก้ไข แต่คำว่า “วิปริตทางเพศ” ก็ถูกลบออกไปจากหนังสือ ทว่าอคติทางเพศนั้นก็ยังคงฝังรากลึกอยู่ในระบบสังคมไทย ทำให้แม้ปี พ.ร.บ. ดังกล่าว แต่การประกาศใช้ก็ยังคงขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้มีอำนาจในพื้นที่นั้นๆ “ซึ่งจริง ๆ มันควรจะออกมาจากการประกาศโดยนายกรัฐมนตรี ที่ควรประกาศใช้ให้เป็นเรื่องเป็นราวและจับต้องได้ ไม่ควรให้สิทธิในการใช้เพียงแค่ดุลพินิจของผู้ใช้อำนาจแต่ละจังหวัดหรือมหาวิทยาลัยเท่านั้น เพราะการให้ใช้ดุลพินิจนั้นอาจจะนำไปสู่สาเหตุที่ก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศได้อย่างไม่มีความเท่าเทียม”

ต้นเองก็เคยใช้ พ.ร.บ. นี้ฟ้องร้องสื่อเช่นกัน ซึ่งต่อมาทำให้สื่อออกนโยบายเกี่ยวกับการเขียนข่าวเกี่ยวกับกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศ ทว่า ตัวกฎหมายฉบับนี้ก็ยังมีช่องโหว่ ตรงใดที่ยังไม่มีกฎหมายรับรองเพศสภาพ อคติทางเพศที่ฝังรากลึกก็ยังยังคงส่งเสียงและสร้างความเจ็บปวดให้แก่ผู้มีความหลากหลายทางเพศอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นในกรณีของรตไฟดูนอนที่คนข้ามเพศต้องแยกไปนอนในตู้ที่มีแต่ผู้ชาย หรือการถูกนำเอาอัตลักษณ์ทางเพศมาล้อเลียนเชิงเหยียดหยาม

ธงสีรุ้ง ที่โบกสะบัด สู่ความหวัง ของสิทธิ เท่าเทียมทางเพศ

“มันสรุปได้ง่ายๆ คือไทยไม่มีกฎหมายการรับรองเพศสภาพของกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศทำให้การเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศยังเกิดขึ้นอย่างไม่เกรงกลัวใดๆ ทั้งสิ้น”

ด้วยเหตุนี้ การต่อสู้เพื่อสิทธิความเท่าเทียมทางเพศ จึงยังต้องดำเนินต่อไป และหลากหลายกลุ่มกิจกรรมรวมถึงพรรคการเมือง ก็ยังคงต่อสู้เพื่อนำมาซึ่งกฎหมายที่จะนำพาสิทธิให้กับกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ให้ทัดเทียมกับสิ่งที่กลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศทำ (straight) พร้อมด้วยแรงผลักดันจากเสียงของคนรุ่นใหม่ ที่เชื่อในความเท่าเทียม

“คนรุ่นใหม่ไม่ยอมสยบอยู่ใต้ผู้มีอำนาจอีกต่อไป พวกคนรุ่นใหม่พร้อมพูด พร้อมออกจากกรอบกล้าต่อต้านในสิ่งที่ตัวเองโดนกระทำ พอใครพูดเรื่องละเมิดสิทธิมันก็จะกระจายข่าวอย่างรวดเร็ว ถ้าเป็นสมัยก่อนต้องเชิญนักข่าวมาหาเรา แต่ตอนนี้ทุกคนได้เป็นกระบอกเสียงเอง แม้บางคนก็แอบใช้แฮชแท็กตามกระแส มันถือเป็นข้อดีมากกว่าข้อเสีย บางคนอาจจะไม่ถนัดปฏิบัติ แต่เขาพูดถึงก็ประสบความสำเร็จแล้ว แต่นั่นแสดงว่าสังคมเข้าใจว่ากระแสมันเล็ค แปลว่าเขาสนใจเรื่อง LGBTQIA+ มาก”

“ทุกๆ คนต้องการความปลอดภัย แต่กลับมีบางคนโยนบาปที่อันตรายให้กับกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศและตีตราว่าพวกเขาต้องเป็นคนถูกผลักดันออกไป” ต้น ศิริศักดิ์ ไชยเทศกล่าวทิ้งท้าย

ปณิสยา สัทธีธรวัฒนกุล หรือ “รุ่ง”

เป็นผู้ที่มีบทบาทโดดเด่นในการต่อสู้เพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยของคนรุ่นใหม่ ข้อเรียกร้องเกี่ยวกับการปฏิรูปสถาบันกษัตริย์ที่คนรุ่นใหม่เสนอ ส่งผลให้เธอและเพื่อนๆ ตกเป็นเป้าโจมตีของเจ้าหน้าที่รัฐ และยังทำให้เธอต้องถูกจำคุกในคดีหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ทว่าการลงโทษรุนแรง กลับกลายเป็นการปลดปล่อยประชาชน และนำไปสู่การวิพากษ์วิจารณ์ผู้มีอำนาจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ในการต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพ ผู้หญิงถือว่ามีความสำคัญไม่ต่างจากผู้ชาย ทว่าหลายครั้ง นักเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชนหญิงกลับถูกมองข้ามหรือถูกเลือกปฏิบัติจากอคติทางเพศ และแม้ว่าจะได้อยู่ในขบวนการเคลื่อนไหว พวกเธอเหล่านั้นก็ยังคงใช้เวลาและพลังมากมายในการพิสูจน์ศักยภาพของตัวเองให้ผู้อื่นยอมรับ ผู้หญิงอยู่ตรงไหนในการเคลื่อนไหวทางการเมือง? หากคำตอบได้ในเรื่องราวของผู้หญิงทั้ง 4 คน ที่มีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหวทางการเมือง นับตั้งแต่เหตุการณ์ 14 ตุลา 2516 จนถึงปัจจุบัน

อรุณี ศรีโต หรือ “ป้ากุ่ม”

นักสหภาพแรงงานหญิง เริ่มต้นบทบาทการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิแรงงานในการลุกฮือของประชาชนในวันที่ 14 ตุลาคม 2516 บรรยากาศประชาธิปไตยที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น เปิดทางให้ป้ากุ่มได้พัฒนาตัวเองโดยการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับสิทธิแรงงาน เพื่อต่อรองกับเจ้าของกิจการในเรื่องของค่าตอบแทนและสวัสดิการของแรงงาน นอกจากนี้ ป้ากุ่มยังจัดตั้งองค์กรแรงงานขึ้นในโรงงานทอผ้าที่ตนทำงานอยู่ ซึ่งภายหลังพัฒนาเป็นสหภาพแรงงานไทยเกรียง และเริ่มต่อสู้เรียกร้องค่าตอบแทนให้กับแรงงานหญิง ตามด้วยการเคลื่อนไหวผลักดันกฎหมายประกันสังคม ในปี 2531 และสิทธิการลาคลอด 90 วันของแรงงานหญิง เมื่อปี 2536 จนกระทั่งทุกวันนี้ แม้จะอายุ 68 ปีแล้ว ป้ากุ่มยังคงเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิแรงงานอยู่ โดยมุ่งเน้นสิทธิของแรงงานนอกระบบ

“กลัวติดคุกก็ยังกลัวอยู่ แต่เราก็ไม่ได้อยากบอกให้ทั้งโลกรู้หรอกว่าเรากลัวขนาดไหน มันก็เป็นความกลัวที่เราต้องจัดการเอง เพราะว่าเราเลือกแล้ว แต่พอนึกถึงว่าสิ่งไหนที่มันพัฒนาแล้วมีคนออกมาพูดออกมาสู่येขนาดนี้ มันก็โอเคเนะ การต่อสู้มันอาจจะไม่สิ้นสุดตอนนี้ แต่ว่าในอนาคตอุดมการณ์ที่มันถูกเผยแพร่ไปแล้ว แล้วก็วิธีการต่อสู้ที่ทำท่าไปแล้ว มันจะยังคงไปต่อ เราก็รู้สึกว่ามันก็โอเค”

นักกิจกรรมหญิงบนเส้นทางการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน

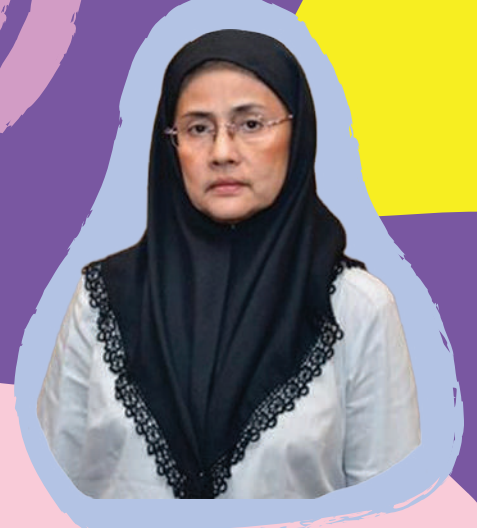
“ที่ยังขับเคลื่อนอยู่เพราะค่อนข้างชีวิตเราทำงานกับคนที่ถูกเอาเปรียบมาตลอดเห็นความไม่เท่าเทียม ความเหลื่อมล้ำ โดยเฉพาะผู้หญิง ดังนั้นป้ากุ่มก็เลยอยู่กับชุมชน มาเจอแรงงานนอกระบบในโรงงานก็เจอเขาเอาเปรียบ เราเลยรู้สึกว่า เราทำอะไรได้ก็ต้องทำ”

แหวะรินทร์ บัวเงิน หรือ “โจ” พร้อมชาวบ้าน ต.บ้านแหง อ.จ.ลำปาง

ได้จัดตั้ง “กลุ่มรักบ้านแหง” เมื่อปี 2553 เพื่อต่อต้านโครงการเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ เนื่องจากมองว่า การทำสัมปทานเหมืองแร่นั้นไม่สามารถช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ได้จริง และเหมืองแร่อาจส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชน การต่อต้านดังกล่าว ส่งผลให้ชาวบ้านถูกคุกคาม และถูกฟ้องร้องหลายคดี ทว่าสุดท้าย ฝ่ายชาวบ้านก็ได้รับชัยชนะ ซึ่งคุณโจมองว่า การต่อสู้เพื่อรักษาบ้านเกิดอาจจะกินระยะเวลายาวนานต่อไป เธอจึงพยายามปลูกฝังแนวคิดรักบ้านเกิดให้กับคนในชุมชน เพื่อให้ลูกหลานได้มีที่อยู่อาศัยต่อไปในอนาคต

“เรามองการต่อสู้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเรา ทุกวันนี้ ถึงแม้ไม่มีคนเข้ามา ไม่มีบริษัทอยู่กับเรา แต่เราก็คงคุยกันว่าเรามีทรัพยากรอยู่ที่นี้ เราก็ต้องปลูกฝังให้รุ่นถัดไป ไปอยู่ที่ไหนมาก็ต้องอยากกลับบ้าน เราจะเป็นบ้านที่อยู่ข้างหลังให้เขาไม่ว่าคุณจะไปอยู่กรุงเทพฯ อยู่คอนโดหรูหราก็อย่างอยู่สลัม ถ้ากลับมาบ้านแหง ทุกคนก็เท่าเทียมกัน”

อังคณา นีละไพจิตร นักสิทธิมนุษยชน

เป็นอีกคนหนึ่งที่ได้เป็นประจักษ์พยานในเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 โดยเธอเล่าว่าขณะนั้นเป็นนักศึกษาพยาบาลที่โรงพยาบาลศิริราช และได้เห็นภาพอันน่าสลดใจ ทั้งภาพนักศึกษาที่เสียชีวิต สภาพศพที่ถูกทารุณ รวมทั้งภาพของพ่อแม่ของผู้บาดเจ็บและผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์ครั้งนั้น และหลังจากที่นักศึกษาบางส่วนเดินทางเข้าป่า คุณอังคณาก็ทำหน้าที่สนับสนุนเวชภัณฑ์ต่างๆ ให้กับผู้ที่เข้าป่า ต่อมาในปี 2547 คุณสมชาย นีละไพจิตร สามีของคุณอังคณาถูกอุ้มหาย ไม่เพียงแต่การสูญเสียหัวหน้าครอบครัวอย่างไม่ทราบชะตากรรมเท่านั้น คุณอังคณาและครอบครัวยังต้องเผชิญกับการคุกคาม และการป้ายสีให้คุณสมชายกลายเป็นผู้ร้ายที่สมควรถูกกำจัด

“การอุ้มหาย คือการทำให้หายไปเลย คือคนคนนั้นไม่อยู่ ไม่รู้อยู่ที่ไหน ไม่มีตัวตน รัฐก็จะใช้เวลา นานๆ ไป แต่ละครอบครัวก็จะเหนื่อย อ่อนล้า สู้ไม่ไหว ถึงแม้ว่าจะเสียยาด้วยตัวเงิน มันก็ไม่ใช้การแก้ปัญหา และมันไม่สามารถฟื้นฟูจิตใจกลับมาได้ เราเห็นเด็กหลายคนที่มีพ่อแม่ถูกบังคับสูญหาย แล้วคิดว่าเกิดจากการกระทำของรัฐ เขาเติบโตมาพร้อมกับความเกลียดชังรัฐ หลายคนไม่ไปโรงเรียน อาจจะไม่มีความคิด ตรงนี้ถือว่ารัฐเองก็ใจดำ แล้วก็น่าละอายมากที่ปล่อยให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น โดยไม่มีการตามหาบุคคลที่สูญหาย”

อย่างไรก็ตาม จากการสนับสนุนของครอบครัวและเพื่อน คุณอังคณาได้ก้าวข้ามจากความเป็นเหยื่อ สู่การเป็นผู้รอดชีวิต และหันมาเคลื่อนไหวเพื่อบุคคลที่ถูกอุ้มหายและครอบครัวของผู้ที่ถูกอุ้มหายทุกคน

แม้สถานการณ์การระบาดของโรคโควิด-19 จะทวีความรุนแรงมากขึ้น ทำให้กิจกรรมในโลกออนไลน์เป็นไปได้อย่างจำกัด แอมเนสตี้ก็ได้ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ และดำเนินกิจกรรมบน Clubhouse ที่ได้สร้างพื้นที่ให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ควบคู่ไปกับกิจกรรมเสวนาในโลกออนไลน์เช่นกัน

หมดเวลาเบียด ถึงเวลา.. “ยุติการทรมาน”

วันศุกร์ที่ 25 มิ.ย. 64 แอมเนสตี้ได้จับมือผู้ฟัง ให้มาร่วมฟังเรื่องราวการถูกทรมานในประเทศไทย และร่วมหาทาง “ยุติการทรมาน” โดยทาง Amnesty Thailand Clubhouse ได้ร่วมมือกับกลุ่มพลักคลับ ถ่ายทอดประสบการณ์ของผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยถูกทรมานโดยเจ้าหน้าที่รัฐ และผู้ที่ชีวิตเปลี่ยนไปตลอดกาล หลังคนใกล้ชิดต้องเจอกับประสบการณ์เช่นนี้

อ่านบทความ
ฉบับเต็ม

เสียงแห่งความภาคภูมิใจ ในเดือนแห่ง PRIDE

ขนานไปกับการจัดวงเสวนาในคลับเฮาส์ แอมเนสตี้ ประเทศไทย ได้จัดซีรีส์บทความเกี่ยวกับเยาวชนและความเท่าเทียมทางเพศ โดยเริ่มจากเดือนมิถุนายน ซึ่งเป็นเดือนแห่งการเฉลิมฉลองความภาคภูมิใจ เราได้สัมภาษณ์ถึงประสบการณ์และเรื่องราวการต่อสู้เพื่อสิทธิความเท่าเทียมทางเพศ ทั้งนักกิจกรรมศิลปินที่สร้างสรรค์งานศิลปะเพื่อรณรงค์ นักเขียนนิยายเกี่ยวกับกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ รวมถึงผู้กำกับและผู้เขียนบทซีรีส์ที่นำเสนอเรื่องราวความรักของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ เช่นเดียวกัน

อ่านบทความ
ฉบับเต็ม

เยาวชนในบทบาทภาคประชาสังคม... ในวันที่รัฐ (พยายาม) ปิดปาก

ในวันที่ 30 ก.ค. 64 เรายังได้จัดคลับเฮาส์ ชวนนักกิจกรรมเยาวชน นักกิจกรรมที่ขับเคลื่อนสิทธิของคนชายขอบ และสมาชิกคณะก้าวหน้า มาร่วมพูดคุยในหัวข้อ “เยาวชนในบทบาทภาคประชาสังคม...ในวันที่รัฐ (พยายาม) ปิดปาก” เมื่อขณะนี้ พ.ร.บ. ว่าด้วยการดำเนินงานขององค์กรที่ไม่แสวงหารายได้ หรือกำไรมาแบ่งปันกัน ได้อยู่ระหว่างการพิจารณา และหาก พ.ร.บ. นี้ถูกบังคับใช้ การรวมกลุ่มของทุกคนจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป โดยทุกอย่างเป็นองค์การไม่แสวงหากำไร จะต้องจดทะเบียนกับกระทรวงมหาดไทย และทำกิจกรรมตามกำหนดกระทรวง โดยการที่มีร่างกฎหมายนี้ขึ้นมาจะทำให้เกิดการจำกัดสิทธิของสมาคม และทำให้วิธีการสมาคมยากมากขึ้น รวมถึงสิทธิในเรื่องต่าง ๆ ก็จะยากขึ้นตามไปด้วย และอาจนำมาซึ่งการใช้กฎหมายอย่างเลือกปฏิบัติ

อ่านบทความ
ฉบับเต็ม

ONLY THE YOUNG

ซีรีส์บทความชุด
“Only The Young”
เมื่อความหวังถูกจุด
ด้วยมือของคนรุ่นใหม่
ที่เราจะพาไปสำรวจ
เรื่องราวของนัก -

กิจกรรมเยาวชน รวมถึงกลุ่มคนธรรมดา ที่ออกมาเคลื่อนไหวบนโซเชียลมีเดีย เพื่อจุดประกายแรงบันดาลใจ ให้ประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงสู่โลกใบใหม่ที่เท่าเทียมกว่าเดิม โดยประเดิมด้วยบทสัมภาษณ์นักแสดงวัยรุ่น ที่ได้มาเล่าเรื่องราวการเคลื่อนไหวของตัวเอง รวมถึงเราได้ชวนแฟนด้อมศิลปินในทวิตเตอร์ บิวตี้ลોકเกอร์ กลุ่มนักเคลื่อนไหวที่สร้างสรรค์อินโฟกราฟิกบอกเล่าข่าวสารที่เกิดขึ้นในประเทศไทย และนักกิจกรรมที่กำลังเรียกร้องในประเด็นต่าง ๆ ของสังคม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสิ่งแวดล้อม สิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง และความเสมอภาคของประชาชนในประเทศไทย

อ่านข่าว
ฉบับเต็ม

ผู้ออกแบบ Thai Political Tarot

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลคือขบวนการของคนธรรมดา
มากกว่า 10 ล้านคนทั่วโลก ที่ร่วมกันสร้างความเปลี่ยนแปลง
ด้านสิทธิมนุษยชน เพื่อสังคมที่เท่าเทียมและยุติธรรมสำหรับทุกคน
และเป็นเจ้าของรางวัลโนเบลสันติภาพประจำปี พ.ศ. 2520
จากการรณรงค์ต่อต้านการทรมานโดยเจ้าหน้าที่รัฐ

ค่าธรรมเนียมสมาชิกปีละ 500 บาท

เพราะทุกความสำเร็จเกิดขึ้นได้
ล้วนมาจากพลังของคนธรรมดาอย่างเรา

AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล คือใคร?

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล เป็นการรวมตัวของกลุ่มคนธรรมดาหลากหลายสาขาอาชีพ ที่ไม่สามารถนิ่งเฉยต่อความอยุติธรรม การละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นไม่ว่าในที่ใดของโลก และลุกขึ้นมาปฏิบัติการในแนวทางที่แต่ละคนถนัดในการรณรงค์ เพื่อส่งเสริมการเคารพ ปกป้อง และคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2504 ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ เมื่อ พ.ศ. 2520 ปัจจุบันมีสมาชิกและผู้สนับสนุนกว่า 10 ล้านคน ใน 150 ประเทศทั่วโลกและดินแดน

หลังจากเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 แอมเนสตี้เป็นที่รู้จักในเมืองไทย จากการรณรงค์ปลดปล่อย “นักโทษทางความคิด” มีจดหมายนับแสนฉบับจากคนทั่วโลกส่งมาถึงรัฐบาลไทยและสำนักราชเลขาธิการ เพื่อเรียกร้องให้ปล่อยตัวนักศึกษาและประชาชนที่ถูกจับกุมในเหตุการณ์ดังกล่าว ปัจจุบันในประเทศไทยมีสมาชิกกว่า 1,000 คน โดยได้ดำเนินกิจกรรมส่งเสริมความรู้ความเข้าใจ และการรณรงค์เพื่อปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวาง

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย
139/21 ซ.ลาดพร้าว 5
แขวงจอมพล เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 02-513-8745, 02-513-8754
โทรสาร 02-938-6896

 www.amnesty.or.th
  AmnestyThailand

AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND

